

Trong veo như cổ tích

● VĂN THUYẾT

Tôi trở về nhà vào giữa mùa ổi chín. Những quả ổi căng tròn lắc lư trên cành lá như mời gọi. Đặt vội mấy thứ đồ linh kính xuống chiếc chõng tre ngoài hiên, chưa kịp vào nhà, tôi chạy ào ra vườn tiu tít cùng vườn ổi như đứa trẻ. Nhớ quá!

Những quả ổi chín vàng có mùi thơm nhẹ, ngọt như đường. Bao năm tháng tuổi thơ của tôi gắn liền với khu vườn ngay trước nhà, với những sáng tinh mơ theo mẹ ra vườn chọn hái những quả ổi ngon nhất. Thứ quả ấy xếp gọn trong gánh hàng của mẹ, rồi theo những bước chân tần tảo của người ra chợ, khoe cái hương vị đậm đà chân quê ấy.

Chợ quê tôi không đông đúc nhộn nhịp như nơi phố thị, chỉ là những phiên chợ nghèo. Hàng hóa là dăm mớ rau bí, rau bầu, mớ ổi, mớ cam... Người bán cũng chỉ quen mặt mấy cô hàng xóm. Người dân quê tôi đi chợ không mong mua bán những thứ cao

sang. Có người đi mấy vòng chợ hết buổi chỉ để tìm mua vài lát bánh đúc. Lại có những người đến chợ mà chẳng mua gì, cũng không bán gì, họ đến chỉ cốt tìm gặp những người bạn cũ, kể cho nhau nghe vài ba câu chuyện tâm phào.

Nhà tôi nằm cạnh một con sông nhỏ, trước nhà là khoảng đất rộng trống toàn ổi. Những cây ổi trước đây ông nội tôi trồng, thứ quả chỉ nhỏ bằng cái chén uống trà, ngon không vùng nào sánh kịp. Cứ mỗi mùa ổi chín, khu vườn nhà tôi lại là nơi thu hút sự chú ý của đám trẻ con trong làng. Hấp dẫn nhất với chúng vẫn là màu vàng ươm của quả chín.

Bữa cơm chiều nay mẹ làm món canh cua với cà muối xối, món ăn dân dã nhưng sao ngon lạ thường. Có lẽ vì lâu rồi tôi mới lại được ăn những món ăn do mẹ tôi làm.

Sau bữa cơm chiều, tôi tản bộ ra phía bờ sông lúc

trời đã chạng vạng. Phía triển đê, đám trẻ con trong làng đang đuổi nhau í ới, từng làn gió nhẹ mon man trên cánh đồng lúa chín vàng. Hòa vào làn gió là mùi hương bồ kết tỏa ra từ khung cửa sổ nhà ai vấn vít theo những giai điệu của sáo diều. Tôi bước nhẹ nhàng như sợ phá vỡ đi cái không gian thanh bình của quê hương.

Trời tối hẳn, đám trẻ con cũng đã rủ nhau về hết, chỉ còn mình tôi với triển đê nâu sẫm. Trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng xuống khắp mặt sông, không gian tĩnh lặng, khác hẳn lúc ban chiều. Ánh trăng thỏa sức khoe khoang khuôn mặt tròn trịa của mình dưới dòng nước mát. Từ phía xa kia, sau những ngọn sóng lăn tăn, lộ ra một con thuyền nhỏ. Một thiếu nữ đẹp như trăng nhẹ nhàng nắm cây sào đẩy con thuyền nhẹ lướt trên mặt sông. Mũi thuyền là một thanh niên chừng mười chín đôi mươi, vẻ mặt tuấn tú rạng ngời. Hai người cứ lặng lẽ để thuyền trôi theo dòng nước. Không gian tĩnh mịch khiến tôi nghe rõ từng tiếng cá quẫy, những chú cá rô háu đói tìm mồi cả vào ban đêm.

Chiếc thuyền giờ đã nép mình vào hàng bằng lăng ven bờ. Người con trai vin nhẹ những cành hoa tím, lựa lấy một bông đẹp nhất, nhẹ nhàng cài lên mái tóc người con gái. Ánh trăng sà xuống như trêu ghẹo hai người,

lên qua những cành lá, hôn nhẹ lên mái tóc cô gái. Tôi nhận ra vẻ e lệ thẹn thùng trên đôi má ửng hồng còn nguyên mùi hương trinh nữ. Bất chợt tôi thấy lòng thổn thức...

Ngày ấy, chúng tôi cũng thường thả thuyền trên sông vào những đêm trăng sáng. Đêm nay, vẫn ánh trăng khuya soi bóng trên dòng sông cũ, còn đó hàng bằng lăng rung rinh những cánh tím thủy chung, mà người xưa thì biến biệt... Ai đã từng yêu, bất chợt trở về và gặp lại những con đường ngày xưa từng sóng bước, kỷ niệm một thời thơ dại với những rung động đầu đời, hẳn sẽ thấy lòng man mác và trong veo như cổ tích.

Tôi ngả mình trên vạt cỏ, hít hà cái hương vị hăng hăng ngai ngái của đồng quê. Những giọt sương đêm trong ngần đang từng giọt lăn dài trên má, đọng lại ở những ngọn cỏ non xanh mướt. Tôi cứ trầm nghĩ về đôi lúa đang vui đùa cùng dòng sông kia. Không biết dưới ánh trăng kia họ sẽ thể hẹn những gì, và mai này kỷ niệm sẽ về đâu... Đâu sẽ là bến bờ hạnh phúc, đâu sẽ là giông gió tai ương. Chợ đời mua đại bán khôn/ Nào ai biết trước vàng khuôn mà đào. Dòng sông ơi hãy cứ êm đềm như thế nhé. Tuổi thơ ơi hãy cứ vẹn nguyên và trong sáng như ánh trăng rằm.